

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.088/2026/4.
A felperes:	felperes1 (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Rendőr-főkapitányság1 (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Péro Albin kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (24. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Miskolci Törvényszék 8.K.700.760/2025/23. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként 2022. június 1. és 2024. december 31. napja között (a továbbiakban: perbeli időszak) a Rendőr-főkapitányság1 igazgatóság osztály alosztály1 állományában szolgálatirányító parancsnoki beosztást látott el.

[2] A szolgálatirányító parancsnoki feladatok normatartalmát a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) szabályozza, amelynek 4. pontja tartalmazza a szolgálatparancsnoki rendszer szabályait, vagyis az alárendelt állomány tevékenységének közvetlen irányítását, koordinálását, ellenőrzését, a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalát, intézkedések megtételét, valamint a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információknak a döntésre, intézkedésre jogosult felé történő továbbítása érdekében való működtetést. A szolgálatparancsnok a szolgálati idejének legalább 1/3-át a közterületi szolgálat és az őrszolgálatok ellenőrzésére, közös szolgálat ellátására köteles fordítani.

[3] A felperes a perbeli időszakban irányadó releváns munkaköri leírásai alapján köteles volt az alosztályvezető rendelkezésének megfelelően közterületi szolgálatot ellátni azzal, hogy a közterületen előforduló, rendőri intézkedést igénylő esetben intézkedési kötelezettség terheli. A perbeli időszakban nem minden hónapban volt olyan szolgálati nap, amikor a felperes kizárólag szolgálatirányító parancsnoki beosztásba tartozó feladatokat végzett a napi szolgálat során. A felperes a napi szolgálatok kezdetén és a végén egy-másfél óra tartamban látott el szolgálatirányító parancsnoki beosztásba tartozó feladatot, majd a napi szolgálat végén ezt megismételve adatrögzítést, beszámoltatást, dokumentált intézkedések ellenőrzését, dokumentumok javítását, napi statisztikai adatszolgáltatást teljesített. A szolgálati nap során – ha nem a felperes került a baleset helyszínére intézkedés foganatosítására kiküldésre, vagy nem egyéb járőrtevékenységet végzett felperes az adott helyszínen szolgálatirányító parancsnoki jogkörben eljárva a járőrök, balesethelyszínelők koordinálását, ellenőrzését végezte. Azokon a szolgálati napokon, amikor járőrtevékenységre került az eligazítás alapján beosztásra, a napi szolgálati idő kezdő és befejező egy-másfél órája között, amikor szolgálatirányító parancsnoki feladatot végzett, átlagosan 7-9 óra tartamban járőrkörzetek szerinti előírásnak megfelelően, előjárói utasítást teljesítve rendszeresen, minden szolgálati napon, folyamatosan járőrtevékenységet végzett. E feladatai közül gépkocsizó járőrszolgálatot foganatosított járőrkörzet szerinti útvonalon, gépjárművek- és gépjárművezetők ellenőrzését végezte, a közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzését, meghatározott bűncselekmények kiszűrését, megakadályozását, felderítését, forgalomellenőrzést, helyszínbiztosítást végzett, továbbá TIK ügyeleti küldéseket foganatosított, fokozott ellenőrzésekben, országos akciókban vett részt, ezen belül időszakosan, kiemelten a per tárgyidőszakának az első részében elsősorban migrációs ellenőrzést látott el, de más országos és helyi elrendelésű fokozott ellenőrzést is foganatosított. Ezen túlmenően sebességellenőrzést végzett és szabálytalanul parkoló járműveket ellenőrzött az alosztály2 tartozó szakaszán. Felperes végezte az alosztály2 érkező belső- mellett a külső telefonhívások fogadását és továbbítását is.

[4] A felperes többletfeladatai ellátása miatti megbízási díj megfizetése iránti szolgálati panaszát az alperes vezetője 2022. június 1. és 11. napja közötti időszakra elévülés-, míg a perbeli időszak fennmaradó részében megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[5] A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését megbízási díj jogcímén a 2022. június 1. és 2024. december 31. közötti időszakra – 2024. január, február és március hónap kivételével összesen 28 hónapra – bruttó 1.082.200 forint és annak 2023. szeptember 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére.

[6] Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2.§ 2., 4., 24., 25., 28., 31. pontjait, 71. § (1)-(5) bekezdéseit, az ORFK utasítás 4., 15., 35. pontjait; a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) egyes rendelkezéseit, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 2. mellékletét és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2025. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 10.§ (2) bekezdését jelölte meg.

[7] Felperes a kereseti igénye mértékét a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában jelölte meg. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy mind a per tárgyidőszakának első részében (2022. június 1. napjától 2023. január 31-ig), mind a Hszt. 2023. február 1-i módosítása után is a keresetlevélben nevesített többletfeladatait folyamatosan, rendszeresen, mindennaposan, jelentős mennyiségben, időtartamban, esetszámban és a napi szolgálatok jelentős időtartamát lefedve végezte, ezért a rendvédelmi illetményalap 100 %-a szerinti mérték nem tekinthető eltúlzottnak. Kérte továbbá az alperes perköltségben marasztalását.

[8] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúságát vitatva. Állítása szerint a felperes által hivatkozott tevékenységek nem minősülnek többletfeladatnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresettel egyezően kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2022. június 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időre bruttó 1.082.200 forintot megbízási díj jogcímén és annak a 2023. szeptember 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 150.000 forint perköltséget.

[10] Döntését a Hszt. 2. § 2., 4., 24-25. pontban, 71. § (1)-(7) bekezdéseiben – köztük a 71. § (1) bekezdés c) pontjában – foglaltakra alapította. A felperes személyes meghallgatása, tanúvallomások, valamint a csatolt okiratok alapján állapította meg a tényállást. A bizonyítás eredményeként rögzítette, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztáshoz képest a kimutatásokban feltüntetett többletfeladatok a beosztásába tartozó feladatoktól elválnak, így ezek más szolgálati beosztásba tartozó feladatellátást valósítanak meg; elfogadta azon felperesi érvelést, miszerint a munkáltató szabadon csak az adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van.

[11] Megállapította, hogy alperes maga sem vitatta, hogy felperes a keresetlevélben rögzített feladatokat a per tárgyidőszakában végezte, ám azokat részben a felperes szolgálati feladatai közé sorolta, részben pedig olyan általános rendőri feladatnak tekintette, melyeket bármely hivatásos állományú tag, így a felperes is jogszerűen végezhet. A járőrszolgálat - fogalmából következően - a járőr szolgálati beosztásába tartozó feladata, azaz a közterületek és a nyilvános helyek rendőri ellenőrzése, amely során a járőr (vezető) különböző, a jogszabályban meghatározott feladatokat lát el. Ezzel szemben az ORFK utasítás 4. pontjának a)-c) pontjai meghatározzák a szolgálatirányító parancsnok feladatait, melyek döntően az alárendelt állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével, koordinálásával kapcsolatos feladatokat rögzíti, ezt meghaladóan előírja a halaszthatatlan döntések meghozatalát és intézkedések megtételére vonatkozó kötelezettséget is. Ez utóbbi feladatmeghatározás azonban az elsőfokú bíróság szerint, szemben az alperes jogi álláspontjával, nem közvetlen közterületi intézkedések foganatosítását, aktív rendőri intézkedések norma szintű előírását jelenti, hanem az alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését, tehát az intézkedés, mint feladat alatt az alárendelt állománnyal szembeni közterületi irányítási jogkörbe tartozó feladatok végzése értendő. A hivatkozott normaelőírás tehát kizárólag a közterületen végzett feladatok alárendelt állomány tevékenységének az ellenőrzését, szakmai irányítását és a felügyeletét írja elő a szolgálatirányító részére. (I.Kf.700.147/2024/4., VI.Kf.700.117/2024/9.)

[12] Alperesnek az ORFK utasítás hatálya alóli, az Autópálya Alosztály szolgálatparancsnokainak vonatkozásában való, 2023. február 23-i hatályú kikerülésével összefüggésben elfogadta és osztotta az elsőfokú bíróság a Kúria Kf.III.45.173/2021/4. számú ítéletében megfogalmazott iránymutatást, mely szerint az ORFK utasítás – mint a munkaköri feladatok felsorolását tartalmazó közjogi szervezetszabályozó eszköz – csupán megkönnyíti az adott munkakörbe tartozó feladatok beazonosítását, azonban e szabályozás hiánya még nem eredményezi azt, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban az adott beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen ellátandó feladatokat is a beosztás részeként rögzítheti.

[13] Rámutatott arra, hogy a perbeli időszakban a munkáltató folyamatosan, ismétlődően, állandó jelleggel bízta meg a felperest többletszolgálat ellátásával. Az összecszerűség tekintetében is helytállónak találta a felperes által előterjesztett kereseti kérelmet, ezért ennek megfelelően – a jogszabályokra, köztük a belügyminiszter irányítása alá

tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr3.) 35. § (6) bekezdésére és a joggyakorlatra is utalva – az illetményalap 100%-os mértékével számítottan marasztalta az alperest.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Másodlagosan, tekintettel arra, hogy az Autópálya Alosztályon dolgozó szolgálatparancsnokok 2023. február 23. napjától kikerültek az ORFK utasítás hatálya alól, kérte a megbízási díjnak a 2022. június 1-től 2023. február 22. napjáig terjedő havonta egységesen az illetményalap 50%-ra, azaz bruttó 173.925 forintra való módosítását. Harmadlagosan kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként, hogy az ítéltábla a 2022. június 1-től 2024. december 31. napjáig terjedő kereseti időszak egészére, a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában megállapított marasztalási döntést, havonta egységesen az illetményalap 50%-ra, azaz a keresetben szereplő 28 havi igényre tekintettel bruttó 541.100 forintra mérsékelje. Kérte továbbá a felperes másodfokú perkölségében történő marasztalását.

[15] Hivatkozott arra, hogy a tárgyi szolgálatirányító parancsnoki beosztás a BMr1. II./3. tiszthelyettesi besorolási osztályba tartozó szolgálati beosztása „E” kategóriás besorolással. A Rendőr-főkapitányság1 beosztásai közül a járőrparancsnoki besorolás „D”, míg a járőrvezetői beosztás „C”, a járőri beosztás pedig „B” kategóriába tartozik és tartozott a kereseti időszak egésze alatt. Azaz több szinttel alacsonyabb besorolási kategóriába tartoznak a járőrvezetői és járőri beosztások. Ennek azért van jelentősége, mert a jogorvoslattal támadott ítéleti indokolásban a bíróság részben közrendvédelmi, részben közlekedésrendészeti járőri feladatokba tartozó feladatokként nevesített több olyan feladatot, melyet az indokolás szerint a felperes saját beosztásába tartozó szolgálatirányító parancsnoki feladatai mellett tartósan, folyamatosan végzett. A fenti beosztások feladatköreikben, pontosan a közlekedésrendészeti tevékenység feladatkörén belül mutatnak számos átfedést. A jelen per tárgyát képező megbízási díj mértékének megállapítása szempontjából nem azok a feladatok bírnak jelentőséggel, amelyek nem vitatottan kizárólag vagy főként a közrendvédelmi, illetve a közlekedésrendészeti járőri állomány egyértelmű feladatai, hanem azon feladatok, amelyek a BMr1. 3. § (2) bekezdés f) pontja szerint a közrendvédelmi szakterületükön a közlekedésrendészeti szolgálatot ellátók általános tevékenységeiként értendők.

[16] A felperes által a megbízási díj megalapozottságának alapjául megjelölt, általa más beosztásba tartozó tevékenységeket tekintve, tényszerű adatokkal, jogi normákkal cáfolta az alperes a perben azt, hogy az említett feladatok egy adott, jelen esetben a közlekedési járőri beosztáshoz kizárólagosan sorolható feladatok lennének. Az elsőfokú bíróság, az alperes ez irányú hivatkozásait (sebességellenőrzés, fokozott ellenőrzés, TIK küldések, országos akciók, prevenciós célú közúti ellenőrzések jogi normáinak tartalmi értelmezése) figyelmen kívül

hagyva, egy hiányos bizonyítás eredményként hozta meg döntését, indoklásában visszatérően ténszerűen cáfolható megállapításokat is megfogalmazva.

[17] Az alperes tételesen kimunkálta – a napi szolgálattervezetekből, eligazító lapokból és TIK küldés kimutatásokból a reprezentatív időszakokban -, hogy felperes ténylegesen milyen időtartamban és milyen munkát végzett. A 6 reprezentatív hónapból 2 hónapban haladta meg 1%, illetve 2%-kal a járőrszolgálati munka felperes munkaidejének felét, míg a többi hónapban jóval alatta van. Hangsúlyozta alperes, hogy ezen adatokból is látszik, hogy az eligazító lapok csupán iránymutatások a felperes részére, azonban attól a napi munkavégzése jóval eltér. Sőt, felperes egy esetben sem számolja bele, hogy a 12 órás szolgálati napjából nappalos műszak esetén az eligazító lap szerint 45 percet tölt pihenéssel, míg éjszakai műszak esetén 4 órát egybefüggően. Ez nyilván tervezet, de ha nincs rendkívüli esemény, akkor túlnyomórészt pihenésre használják, és emellett vannak fél- egy órás nap közbeni pihenőidők is.

[18] Hivatkozott arra is, hogy a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.067/2022/4. számú ítélete és a Kúria Kf.VII.39.523/2021/4. számú ítélete összhangban a megbízási díj megállapítása kapcsán komplex bírói értékelést írnak elő, amelynél a megbízási feladattal érintett beosztások eltérő képzettségi, végzettségi szintjeinek, és a többletmunka időigényének legalább olyan kiemelt szerep jut, illetve kellene jutnia az értékelésben, mind a feladat rendszerességének, gyakoriságának, így jelen esetben annak, hogy felperes átlagos járőrszolgálatban töltött ideje nem haladja meg a tényleges munkavégzése 37,5 % -át. Az elsőfokú ítéletben az időigény kérdése felszínes, súlytalan értékelést kapott, részletes időráfordítási adatok elemzésére, és adatok értékelésére nem került sor. Ezért az elsőfokú döntés alapvetően a bizonyítékok komplex értékelése kötelezettségének körében, jogkérdésben tér el a fenti precedensértékű határozatok megállapításaitól. Az elsőfokú bíróság adós maradt annak megválaszolásával, hogy az ítélet indokolási részben részletezett feladatok miért is nem lehetnek szolgálatparancsnoki beosztás olyan feladatai, melyek esetleg más, például járőri beosztás feladatai is lehetnek párhuzamosan. Annak ellenére, hogy ítéleti indoklása a párhuzamos feladatok lehetőségét nem vitatja, -az Mfv.II.10.179/2011/4. számú Kúriai döntésre utalva -, az eltérő beosztásokban továbbra sem ad választ arra, hogy mindezek alapján egyes feladatokat (sebességellenőrzés, útvonalbiztosítás stb) miért tekint többletmunkát eredményező feladatoknak úgy is, hogy a feladat kizárólagosan egy beosztáshoz rendelését semmiféle jogi norma nem írja elő.

[19] Az elsőfokú bíróság az ítéleti indoklása téves és jogsértő értelmezést követve rögzíti, hogy a ORFK utasítás 4. pont a-c. alpontjaiban írt intézkedési kötelezettség nem ezt jelöli – vagyis nem felperes közterületi intézkedési kötelezettségét -, hanem az állomány ellenőrzése, irányítását. Az intézkedési kötelezettséget minden rendőr tekintetében a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. §-a írja elő. Jogsértő, és így nem fogadható el a bírói érvelés, mely a marasztalás összegének megállapításakor a BMr3. 35.§ (6) bekezdésében foglalt szempontokat nem mérlegelte. A több szinttel alacsonyabb beosztásba tartozó járőri feladatok ellátásának megállapítása esetén is csak a minimális, a rendvédelmi illetmény alap havi 50 %-os mértékével ellentételezhető az esetben, amennyiben a bíróság az elsőfokú döntést a jogalapot tekintve helytállónak tekinti a járőri, közlekedésrendészeti járőri feladatok ellátása jelentett többletet.

[20] Jelen esetben sem beosztáshoz nem tartozó feladatellátásról, sem magasabb beosztás ellátásáról nem lehet szó, tekintettel arra, hogy az ORFK utasítás hatálya alól 2023. február 23. napjától kikerültek a szolgálatparancsnokok és a felperes által hivatkozott beosztásba nem tartozó feladatok ellátása minden esetben alacsonyabb beosztásba tartozó feladatnak tekintendő. Az elsőfokú bíróság ezzel, egyrészt megsértette a Hszt. 71. § (1) bekezdése c.) pontjában meghatározott anyagi jogi rendelkezést, amely a megbízási jogosultság megállapításánál az eljárásban beszerzett bizonyítékok komplex értékelésének eredményeként, a kizárólag más beosztásba tartozó feladatok, többletfeladatkénti ellátása esetén teszi lehetővé a megbízási díj megállapítását. Eljárási, bizonyítási hiányosság mindezen túl, hogy nem került pontosan tisztázásra az ítéletben, hogy milyen (területi, vagy helyi) besorolású járőri, közlekedésrendészeti járőri állomány helyettesítését tartotta megállapíthatónak a bíróság. bíróságnak a megbízási díj mértékének megállapításánál a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélet rendelkezésére figyelemmel kellett volna lennie. Az alperes által szolgáltatott létszámadatok, a kereseti időszak létszámhelyzetének árnyaltabb és differenciált értékelését elősegítő alperesi elemzés, tényadatok figyelembevétele elmaradt, és ismételten a szolgáltatott bizonyítékok, adatok egyoldalú és felszínes értékelésre került sor, döntő jelentőséget tulajdonítva a valós adatokat nem tartalmazó vagy azokat eltúlzottan közlő tanúvallomásoknak. Mindez a kereseti követelés további, eltérő jogalapon történő elismerését is eredményezte.

[21] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint alperes fellebbezése alapvetően a pertárgyi szolgálatirányító parancsnoki beosztás kereteinek kitágítását, feladatainak járőri feladatokkal történő bővítését célozza. A vonatkozó norma értelmezésénél azonban nem veszi figyelembe e beosztás lényegét teljes feladatellátását, az érintett és elhatárolandó beosztások elnevezéseit, azok besorolását, a járőri beosztásra vonatkozóan előírt feladatokat és az egységes bírói gyakorlatot. az egyes beosztások lényegének egymásba emelése éppen a beosztások, besorolások és illetménymeghatározások kiüresedéséhez vezetne.

[22] Kiemelte, hogy a BMr1 2. számú melléklete különböző beosztásként nevesíti a járőr, járőrvezető járőrparancsnok, illetve a szolgálatparancsnok beosztást. A munkáltatói jogkört gyakorló elöljárója, valamely fegyveres szerv vezetője sem rendelkezik a beosztások kiüresedését eredményező szabályozási jogkörrel, ahogyan arra Kúria Kf.III.45.173/2021/4. számú ítéletében a döntés elvi tartalmában rámutatott. A Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítélete rámutatott, hogy amennyiben jogi norma (jelen esetben az ORFK utasítás) adott munkakörre nézve kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért ellentételezést (megbízási díjat) kell fizetnie. Az alperes által felperes beosztásába tartozónak vélt feladatok (járőrszolgálatok, aktív részvétel a közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, megakadályozásában, felderítésében,

parkolóellenőrzések, sebességellenőrzések) jelentős részét azonban nem felperesi beosztással összefüggő norma, hanem a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzat tartalmazza. azokat nevesítetten szerepelteti, így azok járőri feladatok. Alperes tévesen indokolja a pertárgyi feladatellátást a norma 15. pontja szerinti közterületi szolgálatellátás azonosságával. A napi szolgálatteljesítési idő egyharmadát elérő közterületen történő szolgálatellátás, a felperes előírt feladatainak munkavégzési helyszínével kapcsolatos, s nem eredményezi és nem eredményezheti a járőri beosztás (járőrszolgálat) ellátásának igényét is. A beszerzett bizonyítékok különösen felperes napi eligazításai egyértelműen bizonyítják miszerint felperes mindennaposan végzett járőrköri körzetben járőrszolgálatot, mindezen kívül felperes alperes által is elismerten rendszeresen végzett sebességellenőrzést és fokozott ellenőrzést. Mindezeket megerősítette felperes szolgálati előjárója, aki felperes járőri feladatellátását a szolgálati napjainak 50%-ában határozta meg. A szolgálatparancsnok beosztás fenti tartalmával, a jelentkező többletfeladatok díjazásával kapcsolatosan több bíróság is ítélezett, melyek kivétel nélkül felperesi jogértelmezést osztották. Alperesnek a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjával összefüggően előadott, de ezt konkrétan meg nem jelölt érvelése szintén alaptalan. A felperesi pertárgyi foglalkoztatás és a kimutatott (betöltetlen, megüresedett) járőrhiány közötti okozati összefüggést mindkét tanú megerősítette. Alperes összecszerű vitatására előadta, hogy álláspontja szerint az ítélet által meghatározott megbízási díjmérték jogszerűnek tekinthető. A Hszt. 71. §-ának 2023. február 1-től történő módosítása álláspontja szerint kizárólag a jogalap szempontjából releváns, a díjazás mértékét nem befolyásolja. Az elsőfokú bíróság ítéletében a megbízási díj havi mértékét a vonatkozó jogszabályhelyek alapján, mérlegeléssel határozta meg. Ennek mértékére meghatározott díjmérték (a rendvédelmi illetményalap 100%-a) - különösen a mindennaposan végzett többletfeladatok és az ellátott beosztás alacsonyabb besorolása alapján - arányosnak tekinthető, az továbbá megfelel a bírói gyakorlat által alkalmazott havi mértékkel. Mindez a törvényes középértéket sem éri el, így az alacsonyabb beosztás ellátása is értékelés alá került, s kirívóan okszerűtlennek semmi esetre sem tekinthető.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[23] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[24] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak és gyakorlata figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az egyes ORFK utasítások ugyan szolgálati viszonyra vonatkozó szabályok, ám nem jogszabályok, azoknak a fellebbezésben felsorolt pontjai megsértésére történő hivatkozás önmagában a fellebbezésre nem adott alapot (Kp. 99. § (1) bekezdés). Mindezen okokból az elsőfokú bíróság döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban pedig az alábbiakra mutat rá.

[25] Az alperes a fellebbezésében jogalapjában és összegszerűségében is vitatta az elsőfokú ítéletet. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, a BMr1. 2. számú mellékletének, a mérlegelési szempontok tekintetében a BMr3. 35. § (6) bekezdésének megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[26] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a bizonyítékok szabad mérlegelésének a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében – és a Kp. 78. § (2) bekezdésében – rögzített elve a tényállás szabad megállapításának a Pp. 263. §-ában meghatározott elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012. 173.). A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj szempontjából releváns tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével tárta fel, és annak alapulvételével helytálló jogi következtetést vont le akkor, amikor a felperes által ellátott, a szolgáltatírányító parancsnoki beosztáson túlmutató feladatokat (és azok mértékét) a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelte. Ezt meghaladóan a tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése körébe nem tartozó minden más kifogásolt ítéleti megállapítás az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartozott, amellyel összefüggésben az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[27] A jogalap tekintetében az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a járőri(járőrvezetői), illetve a szolgáltatírányító parancsnoki beosztás eltérő besorolási osztályba tartozó önálló szolgálati beosztás. A járőrszolgálat fogalmából következően a járőr(vezető) szolgálati beosztásba tartozó feladat a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzése, amelynek során a járőr(vezető) különböző, a jogszabályban meghatározott feladatokat lát el. Ezzel szemben a szolgáltatírányító parancsnok feladatai a közjogi normában külön szabályozást nyertek és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. Az ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie. A BMr1. alapján a járőr(vezető) és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások. Az eltérő beosztásokhoz különböző feladatellátások tartoznak, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek. Mindezt, továbbá azt, hogy az eltérő munkaköri leírások, besorolások teljesen más feladatellátási kötelezettséget vonnak maguk után az alperes sem vitatta, csupán arra hivatkozott, hogy azt a munkaköri leírás szerint el kellett látnia a felperesnek.

[28] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által felperesi keresetben nevesített feladatok túlmutatnak a felperesi beosztáson, ekként a szolgáltatírányító parancsnok munkakörbe nem tartozó többletfeladatok. Helytállóan hívta fel a Kúria által

kimunkált joggyakorlatot is, miszerint a munkáltatónak nincs joga arra, hogy adott munkakör (beosztás) tartalmát szabadon állapítsa meg. A Hszt. az egyes munkakörökre kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez képes kell megállapítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A munkaköri leírás tehát nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4. – BHGY K-MJ-2017-1, Kf.VIII.39.804/2021/4. – BHGY K-KJ-2022-23).

[29] A munkaköri leírás alapján az egyéb feladat olyan utasítások elvégzését jelentheti, amelyek által a másik beosztás nem üresedik ki. A felperes munkaköri leírása a szolgálatirányító parancsnoki munkakör ellátásához tartozó szolgálati beosztásba tartozó feladatokat rögzítette. Ezen szolgálati feladatok között az általános jelleggel ellátandó (a perben értékelt) járőrszolgálatok nem találhatók, ezért mindazon esetekben, amikor a felperes járőrszolgálat ellátására volt kötelezve, többletfeladatot látott el.

[30] Az alperes fellebbezésében tévesen értelmezte az ORFK utasítás 15. és 35. pontjait, amelyek a egyrészt a felperes feladatairól pozitív szabályozást adnak, ám egy adott beosztás keretein belül, ekként nem értelmezhetők oly módon, hogy a járőrszolgálati és járőr(vezető) jellegű egyéb feladatok a felperes beosztásába tartoznának.

[31] A Járőr Szabályzat felperes által hivatkozott pontjai figyelembevételével az ORFK utasítás 15. pontja szempontjából a szolgálatteljesítési idő legalább 1/3-ának a közterületen ellátottsága nem tartalmi, hanem kizárólag helyszíni meghatározás, és nem azonosítható a járőr(vezető)i munkakör ellátásával. A tartalmi meghatározás szerint a közterületen végzett feladatok az alárendelt állomány tevékenységének ellenőrzését, szakmai irányítását, felügyeletét szolgálják. Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytállóan vizsgálta és állapította meg, hogy a felperes szolgálatirányító parancsnoki beosztásához képest a járőr(járőrvezető) jellegű feladatellátás többletfeladatot jelentett; helytállóan vonta le a következtetést a rendszeres többletfeladatellátásra. A perben nem volt vitatott, hogy a felperest szolgálatirányító parancsnoki feladatai elvégzése alól nem mentesítették, így az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[32] A másodfokú bíróság nem értett egyet a 2023. február 1. napjától hatályos Hszt. 71. § (3) bekezdésére vonatkozóan kifejtett fellebbezési érveléssel sem. E szabály alapján a hivatásos állomány tagja akkor jogosult megbízási díjra, ha a 71.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat ellátásával jelentős többletmunkát végez, és a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörrel való megbízás nem eseti jellegű. Az alperes alaptalanul hivatkozott

arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a két vizsgálati szakaszt nem különítette el. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a többletfeladat ellátása kapcsán a nem eseti jelleg vizsgálata a Hszt. módosítást megelőzően is követelmény volt (azt a bírói gyakorlat egyértelműen kialakította), ugyanakkor vitán felül áll, hogy – többletfeladat ellátása esetén – a jelentős többletmunka végzése külön vizsgálandó, konjunktív tényállási elemnek minősül. Ugyanakkor a módosított jogszabály nem tartalmaz előírást arra, hogy a jelentős többletfeladatnak a módosítást megelőző időszakhoz képest viszonyítva kell fennállnia; a felperes megbízási díjra tehát akkor válik jogosulttá, ennél fogva a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az elvégzett többletfeladatok jelentősnek minősülnek-e. Erre figyelemmel a jogosultság feltételeit minden időszakban önállóan értékelve kell megítélni, így mivel a Hszt. módosítását követő időszakban a többletmunka jelentős mennyisége megállapítható volt, a megbízási díj jogalapja ezen időszak tekintetében is fennállt, az elsőfokú ítéleti álláspont e körben is megalapozott volt.

[33] A megbízási díj elsőfokú bíróság által megállapított mértékét illetően az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, a díjazás azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez és ezt a többletterhet a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzálja. A követendő bírói gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg.

[34] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [57] – [58] bekezdéseiben részletesen ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a BMr3. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé, amely a mérlegelendő szempontoknál a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket nevesíti. Ezen szempontokat az elsőfokú bíróság tehát egyenként és összességében is értékelte. A többletfeladat gyakoriságából a többletfeladatok mértékére egyértelműen következtetni lehetett, azt a bíróság értékelési körébe vonhatta. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben körben is osztotta.

[35] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ban történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ennek tükrében nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[36] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[37] A peresztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 2025. február 8.-tól hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 7. §-ára figyelemmel, a 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[38] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentességet élvez, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[39] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[40] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 2.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Tóth László s.k.
előadó bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
bíró